

moet dan ook als dwaling verworpen. Het is niet minder dan een tekort doen aan het Goddelijk karakter van het eigendomsrecht. God de Heere zou in Zijn wet het „stelen“, het vergrijp aan den eigendom, niet hebben verboden, indien er voor den eigendom des menschen niet een innerlijke, in Zijn soevereinen wil gegronde noodzakelijkheid ware“ (blz. 270, 271).

Hierover is nog wel het een en ander te zeggen. De verhouding tusschen privaat- en communiaal bezit is met dit al niet opgelost. Doch daarover een volgende maal.

K. D.

WIJSBEGEERTE.

In de school der wijsbegeerte.

XIV.

Meer licht en meer geluid.

Op een mooi natuurfereel lijkt de geschiedenis der Grieksche wijsbegeerte.

Haar opkomst doet denken aan het doorbreken van een dageraad bij onvaste weersgesteldheid. Eerst is er een verspreide schemering zonder zonlicht, die in nevelen wegduistert vóór het dag wordt. Het vroege licht heeft enkele vogels wakker gemaakt. Daarna is het nog een oogenblik stil in de natuur.

Zóó is er een licht van wijsgeerige waarheid gaan schemeren in Griekenland, en een enkele wijsgeer, — Thales; Pythagoras; de „donkere“ Herakleitos! — gaf zijn geluid, maar wat was deze wijsbegeerte ten slotte anders dan een fantastische natuurkunde, en wat baat het den mensch, zoo hij wint de kennis van een natuur, die (gelijk de Geneetel zei) zielloos liefelijk is en redeloos wreed, en hij ontvangt geen wijsgeerig licht in de ziel?

Het was niet alleen bescheidenheid, maar in beginsel ook moedeloosheid, wat Pythagoras deed zeggen: God alleen is wijs en wij zijn slechts zoekers van wijsheid.

Zoo klonken dus deze eerste stemmen als van den vogel (van Willem Kloos) in den stillen nacht, die opéens ontwaakt, omdat de hemel gloeit, en denkt, 't is dag, en heft het kopje en fluit.

Maar eer 't zijn vaakrige oogjes gansch ontsluit, is het weer donker, en slechts droevig vloeit Door 't sluimerend gebaarte een zwakke klacht.

De donkere stilte, die op dit vroege zingen volgt, is het beeld van den stelselmatigen twijfel der Sofisten, die zeggen: De wijsheid is niet een schat, dien men ergens in de wereld kan vinden, en die voor alle menschen waarde heeft. Er bestaat niet meer dan persoonlijke opinie. De mensch is voor zichzelf de maatstaf van alle dingen.

Maar daarna ging er werkelijk (doch betrekkelijk) zoo iets als een zon van wijsheid op over Griekenland, met de komst van Socrates. Door hem kwam de wijsbegeerte uit de periode van wetenschappelijk bedoelde, maar fantastisch eindigende, natuurbespiegeling, in het tijdperk van het streng geschoolde en zuiver logisch denken.

Dat was nu wat men noemt je-ware filosofie: Niets aannemen als waarheid, hetgeen niet de proef van het doordenken kan doórstaan. En aangezien alle vinden van wijsheid afhankelijk is van de

denkvaardigheid van den mensch, werd van nu af de mensch zelf, zijn verstandelijk en zedelijk bestaan, het voorwerp van kritische beschouwing.

Het begrip „wijsbegeerte“, haar plaats, taak en doel, kwam uit de kiem tot ontwikkeling.

Bij het meerdere licht klonk vaster en zuiverder geluid. Het zoeken van wijsheid werd verbonden niet enkel aan het doen van zintuigelijke waarneming, maar aan het vormen van begrippen van de dingen (als natuur, mensch, zedelijkheid, recht), in één woord, men zocht te komen tot het weten in den weg van begrippen.

En daarna kwam (in de vijfde eeuw voor Christus, dus in den tijd, toen in Israël de profetie ging zwijgen en het licht der openbaring verstierf) het grootste wijsgeerig genie, dat de Grieksche volksziel heeft voortgebracht, Plato, bijgenaamd „de goddelijke“.

Wie alleen let op het stelsel, de voltooide wereldbeschouwing, die als een kathedraal van sublieme schoonheid en evenredigheid, door dezen denker geschapen is, zou den indruk kunnen krijgen, dat de wijsbegeerte bij dezen man enkel visioen en profetie is, maar deze opvatting blijkt onjuist, zoodra men den ontwikkelingsgang van Plato's wijsbegeerte naspourt.

Geen graad minder dan zijn wegbereider en meester, Socrates, is Plato in zijn uitgangspunt de pure rationalist, dat is de mensch, die de waarheid zoekt door zuivere rede en redeneering.

Plato stelt ook de vraag: hoe komt de kennis tot stand? — en we zien hem ook werken met begrippen (als methode, systeem, theorie, waarneming) die zooveel als het gereedschap zijn, waarmee de kennis wordt opgebouwd, maar, aangezien deze schitterende geest toch in den grond een religieuze aanschouwer was, kwam bij een heel eind dichter bij het geheim der wijsheid.

De begrippen, die bij Socrates niet anders dan denk-afgetrokkenheden waren (er zijn wel menschen, er is dus ook een begrip „mensch“ maar dit eenheidsbegrip heeft geen afzonderlijk bestaan), krijgen bij Plato leven en gestalte. De begrippen, oftewel ideeën, zijn niet alleen gedachten (dat is alleen aanwezig in ons denken), maar hebben een zelfstandig bestaan, onafhankelijk van ons denken. Zij vormen de ideeën-wereld, die niet een bleke afdruk is van de zienlijke wereld om ons heen, doch, omgekeerd, de eigenlijke en hoogere wereld, waarvan de zienlijke wereld slechts een flauwe copie is.

Het rationalisme van Plato liep dus uit in een ver doorgevoerd idealisme (het geestelijke is het waarachtige, het denken is het echte zijn), en zoo naderde hij tastend de christelijke waarheid, die Paulus aldus onder woorden bracht: „De dingen, die men ziet zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet, zijn eeuwig“ (2 Cor. 4:18).

Ja, nog verder ging deze afelaar in zijn vlucht naar de Opperste wijsheid.

Hoewel uitgaande van het bloote verstand als kern van der waarheid, leerde hij ten slotte de noodzakelijkheid van een zedelijke gesteldheid in den mensch om de waarheid te kunnen kennen, hierin volgend het spoor van Socrates, die zeide, dat weten en deugd, wijsheid en karakter, samenhangen, zoodat het één zonder het ander niet kan bestaan.

De ware wijsgeer is de mensch, die zich gereinigt heeft van de stoffelijke en zinlijke wereld, in wien de zedelijke ommekeer (bekeering) en rijping tot

verder om zich grijpende beweging met vaste hand af te bakenen. Bij een strijd toch tusschen Ultramontanisme en Radicalisme geraakt vooral een partij die beide geestesuitingen even beslist verwerpt en bestrijdt in pijnlijk gedrang. Helaas was daarbij van de zoo gewenschte eenheid onder onze geestverwanten nog geen spoor te ontdekken. Veeleer kon men zeggen: zooveel hoofden zooveel zinnen. Zooveel organen zooveel verschillende posities.

In Frankrijk strijdt Guizot met de Ultramontanen tegen de Radicals, Léon Pilatte en de Pressensé met de Gambetta's en Jules Simons tegen de Roomsche factie.

In Duitschland werpt Von Gerlach zijn welgewoond zwaard voor de overwinning van het Roomsche centrum in de schaal, en verdorven Fabri en zijn volgelingen Vorst Von Bismarck's politiek.

In Italië en Spanje steunt het Protestantsche Engeland de Victor Emanuels en Garibaldi's tegen Pio Nono en het kabinet der Curie.

En wie wagen mocht, dat in ons eigen land de verbeeldheid van zienswijze minder ware, lette op het feit, dat mannen als Van Lijnden en Van Zuylen zich nog weigerden los te maken van de Roomsche-Conservatieve alliantie, terwijl de Antirevolutionaire kiezers in Juni dezes jaars elke gemeenschap met Rome en haar conservatieve hulpvrouwen verbraken. Lette er op dat de Nestor onzer richting, Mr. Groen van Prinsterer, zij het ook met zeer ernstig beding, de zienswijze van Guizot en Von Gerlach als verre van verwerpelijk citeert, terwijl organen als de Vereeniging en het Wageningen'sch Weekblad Keizer Wilhelm's politiek onverholen loven.

Dit verschil is natuurlijk.

Bij een zoo moeilijk vraagstuk als waarvoor onze richting zich bij deze onrustwekkende beweging geplaatst ziet, kan de formule die allen bevredigt, de gedragslijn die allen behaagt, niet op eens gevonden worden.

belangstelling in de bovenzinlijke wereld heeft plaats gehad.

Hier nadert Plato de waarheid van Jezus, woen „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien“.

Het begrip „wijsbegeerte“ heeft hier wel zijn hoogste spanning en volheid bereikt.

Ook voor den christen is het een belangwekkend schouwspel aldus de heidenen te zien varen op de vleugelen der wijsbegeerte tot bij de poort der eeuwigheid.

Maar ook ziet hij hun Icarus-val, wanneer de vleugelen afsmelten bij het naderen tot de zon.

De „goddelijke“ Plato komt ten slotte weer terug in het moeras der Godsmiskening.

Meer dan de goedheid Gods heeft hij niet gekend. De almacht en heiligheid Gods, door den cultuur-armen Jood in psalmen verheerlijkt, bleef hem vreemd.

Maar niet om de tegenstelling met de geopenbaarde wijsheid te belichten, voeren we hier Plato ten toone. Ons is het te doen om denkbeelden van waardeering te wekken voor de betekenis der wijsbegeerte als menschenlijke wetenschap en een indruk te geven van haar vormende (dus hoofdzakelijk formeele) kracht voor den denk-willigen geest. Is het niet verbaazend en verheugend om te zien, dat de vonkresten van het beeld Gods in den mensch kunnen opvlammen tot een zoo stralend lichtvuur?

Wat we van enkelen der allernieuwste wijsgeeren hebben opgemerkt, namelijk, dat zij, in het voortschrijden van het denken naar de aanschouwing, niet verre zijn van het koninkrijk Gods, is zeker niet minder van Plato waar.

Een man, die de bovennatuurlijke wereld hooger acht dan de aardsche, en zich dus een vreemde klacht weet te midden van de schaduwen der vergankelijkheid; een man, die staat en burgerleven bindt aan de zedelijke wet en een vergelding predikt hier en hiernaans, voor al het menschenlijk doen, de man, die het zedelijk ideaal zoo volstrekt durft stellen (o, militaristen en imperialisten der christenlanden hoort!), dat hij leerde: Wanneer ik de keuze heb tusschen onrecht doen of onrecht lijden, zoo zou ik het onrecht lijden verkiezen boven het onrecht doen; — zulk een wijsgeer heeft aanspraak op respect en ook op den dank van den christen mensch.

Inderdaad heeft de christelijke kerk hem den waardeering niet geweigerd.

De mystiek der middeleeuwen met de (krachtens haar aard) dualistische minachting der zienlijke wereld, draagt duidelijk de sporen van den invloed, haast zoo men zeggen, van den doop, van het Platonisch idealisme.

En wat Plato voor de nieuwe wijsbegeerte betekende, is, wel heel sterk, gezegd door Chamberlain (in zijn reeds aangehaald boek), wanneer hij Plato de „Urquell“ (bronader) noemt van bijna alle Europeesche filosofie.

En toch is Aristoteles, die na hem kwam (gek. 384 v. C.), in niet mindere mate een „opvoeder der menschheid“ geweest.

Strenger en scherper nog dan zijn voorganger bakt hij de grens af rondom het begrip „wijsbegeerte“.

Meer dan Plato is hij de koele wetenschappelijke denker, die de hulp van de vleugelen der fantasie durft weigeren.

Casimir (in zijn mooie „Beknopte geschiedenis

Eerst als resultaat van openhartige bespreking der zeer ernstige aangelegenheid is voor eendrachtig handelen hoope.

Welk standpunt door ons wordt ingenomen hebben we niet verbloemd. Toch is het niet genoeg, dat we de praktische toepassing van ons beginsel in de beoordeeling der Binnen- en Buitenlandsche politiek geven. Ook in ons blad dient de principieel bespreking van dit vraagstuk aan de orde te komen. Daartoe zijn we bereid.

Na zich aldus boven alle benepen gedoe een ruimen blik op het veelzijdig vraagstuk van onze verhouding tegenover Rome veroverd te hebben, schrijft Dr. Kuiper nu over dit vraagstuk zelf een reeks van 12 hoofdstukken, waarin hij vooropstelt, dat in den strijd, die door Rome tegen het Radicalisme ondernomen werd, voor de Antirevolutionaire partij drieërlei standpunt denkbaar is:

Ze kan

of als bondgenoot van Rome tegen het Radicalisme strijden;

of als bondgenoot van het Radicalisme tegen Rome partij kiezen;

of eindelijk, elk bondgenootschap afwijzend, ook bij dezen strijd trouw aan haar leus blijven: „In mijn isolement ligt mijn kracht“.

De voorslag nu om als bondgenoot der Ultramontane beweging het euvel der Revolutie te bestrijden wordt als onaanneemelijk verworpen, wij er geen weerkerigheid bleek; wij de voet van gelijkheid ontbrekt, en wij de toestanden anders werden.

Even verwerpelijk is een bondgenootschap met het Radicalisme tegen Rome, wijl het Radicalisme Rome niet verzwakt heeft, maar haar juist krachtsverduubeling schonk; wijl de triomf van het Radicalisme op onzen eigen ondergang uitloopt; en

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in

Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G

der wijsbegeerte noemt her-fessor“ in Zeker, de fysica (de door de ziele Plato zooveel van de id-energie beg- dool, zood- der evolutie voor ons, de specula- hij de wijs- het zuiver- Aristotele- denkleer, ware bew- Hij zoel- een begrip- tot een b- Men hee- maar de n- wikkeling- lichaams- spierkrach- Deze ve- van het n- mogen, da- Daar we- geerte uit- than, nie- spreken o- het christ- Alleen v- degen oud- van de z- g- Aan het- dat de wi- splitst: de oefening), tafysica (G